

MESSIES DEL ROCK. NIETZSCHE, DAVID BOWIE I EL RETORN DELS DÉUS

Jana Arnó Maragall

Universitat de Barcelona

janarnomaragall@gmail.com

A principis dels anys 70 del segle passat, David Bowie va concebre i popularitzar un alter ego, Ziggy Stardust. Aquest personatge alienígena, androgin i extravagant ens interessa per la voluntat explícita de Bowie de presentar-lo literalment com a *Messiah rock star*. Amb això, Bowie reconeixia les fortes connotacions de l'univers del rock amb un sistema religiós amb els seus mites i rituals, és a dir amb el seu panteó de figures mostrades com immortals i les seves posades en escena com a personalitats carregades de carisma, desencadenants de fenòmens d'efervescència col·lectiva.

Recordis la forta influència estètica de David Bowie i Ziggy Stardust en figures importants del pop espanyol: Tino Casal, Mecano, Miguel Bosé o Fabio MacNamara. Tots aquests artistes conreaven –banalitzant-lo i en major o menor mesura– aquell model de travestisme underground que evocava el perfil mitològic-religiós del Dionís grec, la qual cosa no és casual considerant la inspiració de Bowie en Nietzsche i la seva teoria sobre la mort de Déu a l'hora de concebre Ziggy Stardust.

Aquesta comunicació pretén ser una reflexió sobre com el món de la música popular evidencia com l'àmbit d'allò religiós, aparentment deixat vacant pel procés de secularització, troba noves transcendències i nous espais i moments pel fervor col·lectiu. Ho fa a partir de l'exemple que li presta el disseny de Ziggy Stardust, el personatge imaginari que li permet a David Bowie formalitzar teòricament i físicament la vigència del pensament de Nietzsche sobre l'ocàs dels ídols i el fracàs del pronòstic de Max Weber sobre el desencantament del món.